

God ven ønskes

Jeg er en af de forkælede mænd, som det er dødssygt at skulle købe gaver til. Jeg har stort set alt, hvad jeg har behov for, og hvis jeg mangler noget, så køber jeg det, inden det første julegavekatalog dumper ind ad brevsprækken. Jeg ved ikke, om det er en del af midtvejskrisen, men jeg er inde i en periode, hvor jeg ikke kan holde ud at ønske mig overflødige ting som arkitekttegnede p-skiver og eldrevne næsehårsfjernere, når jeg samtidig i TV Avisen kan se en lille pakistansk dreng stå med bare tær i frostvej foran sit telt og sulte.

Kun få uger inde i januarudsalget blev jeg dog mod alle odds ramt af en følelse, jeg svagt mindes fra min barndom. Der er noget, jeg ønsker mig helt vildt! Jeg ønsker mig en god ven, som er journalist på et stort dagblad eller på en af de landsdækkende fjernsynskanaler. En ven, som kan trylle mine lomme filosofiske betragtninger om til overskrifter.

Mit ønske opstod, da jeg sad og læste Politiken den 7. januar og blev flerfarvet af misundelse over at se, hvor dygtige lægerne er til at få deres budskaber i pressen.

Under overskriften ekspertudtalelse så jeg lomme filosofi af bedste kvalitet, der ukritisk blev fremstillet som videnskab. En overlæge udtalte uden at rødme, at mængden af medicin er steget i psykiatrien, er, at de sindssyge er begyndt at smugle stoffer ind på afdelingerne.

Journalisten står efter min bedste vurdering ikke i første række til Cavlingprisen. For hvor er alle de kritiske spørgsmål, han lærte på journalisthøjskolen, som nysgerrigt søger efter de mange andre forklaringer: "Hr. overlæge, kunne den øgede mængde medicin ikke også skyldes, at lægemiddelindustrien har haft succes med deres markedsføring, hvor de betaler for store andele af alle kurser og forskningsaktiviteter i psykiatrien og fylder sygeplejerskernes brystlommer op med kuglepenne i festlige farver?"

Det er sådan en journalistven, jeg ønsker mig. En, der mageligt sluger mine synspunkter ukritisk som håndfast videnskab.

Årets journalistiske lavpunkt faldt sent på året. Brinja, en ung pige med selvskadende adfærd, havde i desperation og magtesløshed henvendt sig til TV Avisen, fordi hun følte sig dårligt hjulpet af det psykiatriske system. Hun er katolik og har været udsat for gruppevoldtægt, hvilket har givet hende problemer i forhold til skyld og skam. Hun har et stort behov for at få bearbejdet dette traume, men hun oplevede, at hospitalet kun tilbød hende piller. Hospitalet mente, at hun forventede for meget, og havde besluttet at udskrive hende.

Jeg troede, at dette var en journalistisk lækkerbisken, hvor journalisten kunne brede problemstillingen ud og belyse den fra forskellige vinkler, men ak. Op på skærmen dukker et par velmenende psykiatere, som taler om det stigende antal kriminelle psykisk syge og problemerne med at skaffe nok psykiatere.

Jeg troede i første omgang, at de ved en fejl havde sat et forkert klip på, for hvordan kan psykiaterne slippe af sted med i bedste sendetid at tale om deres mærkesager, selvom det ingen sammenhæng har med Brinjas problemstilling?

Det er sådan en journalistven, jeg ønsker mig. En, der lader mig tale om, lige hvad der passer mig i bedste sendetid.

Jeg har deltaget på mange møder, hvor vi med vores blankpolerede firkløverbades på brystet har konkluderet, at vi sygeplejersker skal være mere synlige i pressen. Men det er ikke så nemt at komme i de store medier, som det ser ud til.

I efteråret var jeg tæt på at blive optimistisk. Flere gange blev jeg kontaktet af journalister fra tv og fra de store dagblade, der ville høre om, hvordan man kan hjælpe mennesker, der hører stemmer. Alle samtaler forløb meget positivt, men uden undtagelse var det afsluttende spørgsmål: "Kender du en dansk læge, der arbejder på denne måde?"

Jeg prøvede at overbevise dem om, at det er mere interessant at snakke med en stemmehører eller andre, der har forstand på denne arbejds metode, men jeg har ikke hørt fra dem siden.

Jeg erkender, at jeg er en lettere depressiv mand med knækket fane. Jeg håber dog, at jeg vil live op, hvis jeg får mit ønske opfyldt. Tænk, at sidde i festligt lag kilet ind mellem Reimer Bo og Paula Larrain, hvor de i tågerne fra de cubanske cigarer og dampene fra maltwhiskyen labber selv mine lavfilosofiske argumenter i sig, som stammede de fra guderne.

Der er nogen, der siger, at viden er magt. Jeg tror, at sandheden er, at overskrifter er magt, også selvom de ikke har meget med viden at gøre.